

ἐπιφάνειας ἔμελλον οὐχὶ ὡς πρόσεργον¹ γ' ἀπομεμρύνωνται τῇς τελευτῆς ἀποπερατώσσεως. Ἐν τούτοις κατὰ τοικότης ἐκδοχής οὐ μόνον τὴν ἑξέτασις δὲν Κθελε συνηγορεῖ ἐν τεχνικῇ ἀναφορᾷ πρὸς τὰ Προπύλαια συγγενῶν οἰκοδομῶν τῆς Ἀκροπόλεως, ἀλλὰ καὶ τὸ γεγονός, διὸ τὸ ορθόπεδον ἐκεῖνο δὲν αντιστοιχεῖ πάντοτε κανονικῶς πρὸς τὸ περίγραμμα τῶν προσκειμένων μελῶν τῆς οἰκοδομῆς, ἐνῷ εἴτε τέρους εὑρίσκεται τὴν αὔτην θέσην γρυθνία τῆς διαπλάσεως τοῦ περιγράμματος ἐντεῖτε καὶ ἐπὶ ταῦται συνεξεργάστον, ἐν μέρει μάλιστα δι' ἔξογκωμάτων λίθων τοῖς ἐφωδιασμένοις πρόσεργοι, εἰ καὶ τοῦτο ἀσφαλῶς οὕτοι εἰς τοῦτο καθισταμένον κατάπιε γ' ἀφαιρῆται.

Ἡ παρόντας ἐν ἀκριβεῖ συζδιογράμματι ἐπὶ 21 λιθογραφικῶν πέντε κανονικῶν εἶναι ἀπαράμιλλος καὶ ἔξαντλητική, παρεκτῆς ταύτου διὰ μελέταις ἔγεκκα τούτου ἐπίτομος, διότι πᾶν τὸ ὑπάρχον ἐν ἐπιτεταμένοις συγγράμμασι, τοῦτο ἀναπληρωθὲν ἀπεδόθη διὰ λεπτοτέρων γραμμῶν. Διαφερόντως δῆλος νὰ εἴναι τὰς πολλὰς προσπτικὰ κατὰ λεπτομέρειαν διαγράμματα καὶ αἱ διάταξης κρίσιν τῶν πραγμάτων πλείστου ἀξέιδεις ἐπὶ τῇ βάσει ζεύγιθῶν ισοπεδώσεων ἀκπονηθεῖσαι τομαὶ τοῦ ἐδάφους διὰ τῆς δυτικῆς ὑπαρείας τῆς Ἀκροπόλεως. Εἰς τὰς ὑποδηλώσεις ταύτας περὶ τοῦ διαφίλοῦς δημιαὶ καὶ διδακτικοῦ περιεχομένου τοῦ συγγράμματος δέσην γ' ἀρχώμεθα καὶ νὰ περιλάβωμεν τὸν ἔπαινον ἐν τῇ εὐχῇ ὅπως καὶ τὰς πόλεις μητρεῖς τῆς Ἀκροπόλεως, ήγουν ἡ Παρθενών καὶ τὸ Βρεγχεῖον ψεύταις ἐξ ἔρους ἐμβριθοῦς καὶ ἐπιτηδείας πραγματεύσεως καὶ παραπτάσεως. Ασμένοις δὲ προσήγαντες εἰς φῶς τὴν ἐκ σταχυολογίας περιοδούντων περὶ τοῦ φιλοπονήματος γενναίου συγγραφέως, οἵας ὁ Ριχάρδος Βών, ἐκφράζονται εὐχαριστίας τῷ προστημένῳ κ. Δούρφελδ ἐπὶ τῇ δικλευκάνσει ἐνίων ἀρχιτεκτονικῶν δραστικῶν.

N. Πατρής.

ΕΙΝΑΙ ΛΥΤΟΣ Η ΔΕΜΕΝΟΣ;

ΔΕΣΧΗ*

«Πιστοίς τοῦ Διαβόλου . . .

«Πτοῦ! πτοῦ! πτοῦ! Καταρχμένος νάναι!» — Ναί, καταρχμένος νάναι! ο πτύτατέ τον τρίς, κατὰ τὰ εἰθισμένα, ποιήσατε τὸ σημεῖον τοῦ ζωοποιεῖσθαι, θετικάθητε τὰ ἐπὶ τοῦ στήθους σας φυλακτήρια, ἐξορκίσατε τον,

* Werkschicht καλεῖται ἐπιφάνεια, ἢτις ἐπὶ τόπου μέλλει γ' ἀφαιρῆσαι ἐπὶ 1-2 εκατόμετρα. Ἐν τῇ εἰρημένῃ ἐπιγραφῇ τοῦ ναοῦ τοῦ ἐν Λεβαδείᾳ ὄνομαζεται πράσεργον.

* Εἰσαγωγὴ εἰς τὴν Ιστορίαν τοῦ Διαβόλου καταχωρισθείσαμένην ἐν τῷ Ἀττικῷ Πμαρολογίῳ.

Θωνάζετε ἀκόμη καὶ παππᾶς νὰ δικθέσῃ ἀγιασμὸν ἐπὶ τῶν ἀμαρτωλῶν τούτων σελίδων, ὅλα τὰ παραδέχομαι, διότι σεβοχτὰ πάντοτε τὰ πατροπαρεόδοτα, ἀλλὰ τοῦτο μόνον παρακαλῶ, νὰ ἴμεθι λογικοῖς θεοῖς καταρρέσθητε μὲν αὐτῶν, ἀκούετε δὲ καὶ ἔμοι.

Πάντες φοβούμεθα τὸν Διάβολον, πάντες δριλοῦμεν περὶ αὐτοῦ τρέμοντες, καὶ ἐπ τῶν 364 ἡμερῶν, καθ' ἃς βιοτιλεύεται ἐπὶ γῆς, κατὰ τοὺς ὑπολογισμοὺς; τῶν αὐτοῖς λατῶν, ψίξ τοις δὲν παρέργεται χωρὶς νὰ τον εκταρκτήσουεν. Καὶ δῆμος; — φάνεται ἀπίστευτον — τί; ἐξ ἡμῶν ἐφρόντισέ ποτε νὰ μάζη τί εἶναι αὕτος ὁ Διάβολος, πόθεν ἔρχεται, διοῖτο τινές; οἱ τίτλοι καὶ αἱ περγκηρηναὶ αὔτοῦ ἐξ τίνος παρακθύρου εἰσεπήδησεν εἰς τὸν κόσμον, ὅτε ἡ πύλη τῆς Γενέσεως ἔμεινε πάντοτε αὐτῷ κεκλεισμένη; πᾶς τέλος, εἰσεχώρησεν ὡς θρως ἐν τῇ οὐρανῷ καὶ μάζη, οἵτις ἔρχεται, ὃς Θεοκρίτου εἰδύλλιον, ὅπὸ τοὺς λεψιῶν τῆς Μεδέης καὶ μέλλει φεῦ! νὰ καταλήξῃ ἐνεκεν αὐτοῦ, εἰς τὰς πεπυρρακτωμένας ἐπιχάρκες τῆς γεέννης. Σές φάνεται λοιπὸν ἔδιον λογικῶν καὶ συνετῶν ἀνθρώπων νὰ ἔχωμεν θυντούς ἐχθρόν, πρὸς ὃν πέπρωται, κακῆς μοίρας, νὰ παλαιώμεν ἐφ' ὄρους ζωῆς, καὶ νὰ δηγνοῶμεν αὐτὸν ἐντελῶς; Δὲν λέγει ὁ Παῦλος: "Οτι οὐκ εἰστε ήταν η πάλη πρὸς αἴρα καὶ σάρκα, ἀλλὰ πρὸς τὰς ἀρχάς, πρὸς τὰς ἐξουσίας, πρὸς τοὺς κοσμοκράτορας τοῦ αἰῶνος τούτου, πρὸς τὰ πτενυματικὰ τῆς πονηρίας ἐν τοῖς ἐπορραγίοις";¹ Καὶ κακὴ ὑπομονὴ ἐὰν ἐπρόκειτο μόνον περὶ πάλης καὶ ἐπιγείων συμφορῶν, ἀλλ' ἐν χρόνοις χαλεποῖς, ὃς οἱ νῦν, ἐν χρόνοις Φατινίζων, Μηδενιστῶν, δυναριτίδος, γερογλυκερίνης, παγγαλαστρίτιδος, κοινωνιστῶν, Ἰρρεδέντας, σοσιαλιστῶν, Μαύρης Χειρός, ὁμογενῶν, τραπεζῶν, κυρίεσίας, σφραγισμοῦ οἰκοπέδων — καὶ ὑπερέβημεν τὰς δέκα πληγὰς τοῦ Φαρεκώ — πόσοι ἐξ ἡμῶν δὲν θὰ πέτωσιν ὅπὸ τοὺς αἰχμηροὺς αὐτοῦ δινυγας; Δὲν ἐλέχθη δὲν πολλοὶ μὲροὶ οἱ κλητοί, ἐλίγοι δὲ οἱ ἐκλεκτοί; Δὲν εἶναι ὡσαύτως γεραιόμενον δὲν πλατεῖα ἡ πάλη καὶ εὐρύχωρος ἡ ὁδός ἡ ἀπάγονος εἰς τὴν ἀπόλειαν, καὶ πολλοὶ εἰσὶν οἱ εἰσερχόμενοι δι' αὐτῆς δὲν οτερή ἡ πύλη, καὶ τεθλιμμένη ἡ ὁδός ἡ ἀπάγονος εἰς τὴν ζωήν, καὶ ὅλης εἰσὶν οἱ εἰρίσκοντες αὐτήν;²

Χάριν τοῦ δεօρυτοῦ, γάρ της ἀξιοπρεπείας ἡμῶν θὰ λέγωμεν δτι συνέπη λάθος, δτι τὸ διοχθόνιον τραμβάū, ως προφέρουσιν οἱ καλοὶ Ἀθηναῖοι, ἐξετροχιάσθη, καὶ ἀντὶ νὰ φέρῃ ἡμᾶς εἰς τὰς σκηνὰς τῶν μικαέρων, δρριψεν ἐντὸς τῶν ζεδόντων λεβήτων τῆς γεέννης, ἀλλὰ κακῶν τὰ γέμματα. Πῶς λοιπὸν νὰ σωθῶμεν ὅπὸ τῶν διύχων ἐχθροῦ, δτις κακῶς γινώσκει τὰ καθ' ἡμᾶς, ἐνῷ οἱ τάλαντας ἡμεῖς ἐντελῶς ἀγνοοῦμεν τὰ κατ' αὐτόν; Καὶ πῶς νὰ γνωρίσωμεν τὸν ἐχθρόν, δτε δὲν τολμῶμεν οἱ δεῖλαιοι, οὐδὲ κακὸν τὸ δινομακαύτοῦ νὰ προφέρωμεν, καὶ πεύσομεν καὶ στενυροκοπούμεθα

¹ Ματθ. Ζ', 19.

² Πρὸς Ἑφεσ. Σ', 12.

ἀκούοντες ή καταρρέοντες, διπλας πόνον ὀνομάζωμεν, εἰς γελοῖους εἶναι με-
σμοὺς ή χυδαίκης μῆρεις, κακλοῦντες; αὐτὸν ποτὲ μὲν Ἀμελίητος ἡ Τάδε ή
Καλὸς Ἀγθρωπὸς ή καὶ Κατάκαλος, ποτὲ δὲ Πειρασμὸς ἡ Μαῖρος¹ ή
Κακός, καὶ ὅλοτε Ὁχτρός, Περιδρομός, Σφακελίομέτρος ή ὅλλας πως;
πάντοτε διμώς ἐπὶ τὸ φιλορρέοντερον². Ἀλλ' ὁ ἐν θέσει ἀμένης εὑρεσι-
μενός, ως ἡμεῖς πρὸς τὸν Διάβολον, καθεύδει ἀρκούμενος νὰ ἔξυπρίζῃ, νὴ
γελοιογραφῆι καὶ νὰ κατεργάσται ἔχθρον. Ήπολιτούς τοῦ ὄποιου ἀκαταπαύστως
προσδέλλεταις, ή τούναντίον προτπαθεῖ παντὶ σήμειοι νὰ σπουδάσῃ αὐτὸν
ὅταν ἔνεσται κάλλιον, ἵν' ἀποφεύγῃ τὰς πλεκτάκες τοῦ πολεμίου, ματαιώσῃ
τὰ σχέδιά του κατ', εἰ δυνατόν, οκταβέληρον αὐτόν; Αἱ ζύγοιπνοι καὶ συνε-
ταῖς σταυρομίκαι ἀρχαὶ, ἀληθεῖς ἐπίγειοι πρόνοιαι τῶν εὐνομομένων λαθῶν,
φωτογραφοῦσι τοὺς περιβοήτους κακούργους, ἵνα ἐν ἀνάγκῃ ἔχωσι ποδ-
χειρας τὰς χαρκατηγεστακὰς τῶν ἔχθρῶν τούτων τῆς κοινωνίας καὶ κατα-
στήσωσιν αὐτοὺς ἡταν ἐπικινδύνους. Ἐγένετο τοιοῦτο τι ὡς πρὸς τὸν
Διάβολον, θυγάτιρον πολέμιον τοῦ ἀνθρωπίνου γένους; Ἀνοίξατε τοὺς
Εὔχγελιστάς, τοὺς Ἀποστόλους, τοὺς Πατέρας, τὰ συναξάρια, τὰ ἀγιο-
λόγια, ἵνι ἀλόγῳ τὰ ἱερὰ βιβλία, βρέθουσιν ἐκ διαβόλων, δαιμό-
νώντων· ή γῇ, δὲ ἀήρ, δὲ κόσμος, τὸ σύμπαν εἴναι πεπληρωμένον δαιμόνων
—Οὐ ταῦτα ἔλεγε τις τὰ βακτηρίδια τῆς ἐποχῆς—, αὗτας οὕτως ὁ Σωτὴρ
πειράζεται ὑπὸ τοῦ Διαβόλου.³ Καὶ δημώς μάτην ζητεῖται ἐν μέσῳ τόσης
δαιμονολαγής μηνράν τινας εἰκόνα τοῦ Διάβολος, ἔστω καὶ δε proflī, μά-
την τι Θετικού, Βένικιον, ἀπράκτες γυνώρισμα περὶ τοῦ ἀκριβοθεωρήτου—σή-
μερον—τούτου ἔχθροῦ, ἵνα χρητιμεύσῃ τοῦ μεταγενεστέρωις ὡς ναυτική
τις πυξίς κατὰ τὸν κινδυνώδη τοῦ βίου πλοῦν. Ηεριώνυμος ἐν τοῖς χρο-
νικοῖς τῶν συναξαρίων δὲ τὸν ἀρχέρημα πειρασμὸς τοῦ ἀγίου Ἀντωνίου.
Ἐφ' ὅλην εἰκοσικτίκην διαβόλοις οὐκέτι ἐπαύετο πειράζειν αὐτόν, μα-
ρίκις μηρφάς περιβικλόμενος καὶ νέας καθ' ἐκάτην ἔξυπράκτην κατ'
αὐτοῦ πλεκτάκες. Τίς δὲ κάλλιον τοῦ ἀγίου ἀναγγειρητοῦ θὲ μὴ δύνατο νὰ
γράψῃ τὴν πολύμορφον εἰκόνα τοῦ Ηειρατροῦ, νὰ ἔξιστερητῇ τὸν πόλεμον
κατ' ἐκείνου, οὖν κατίτχυσε τικήτας, καὶ ν' ἀποκαλύψῃ περὶ σωτηρίαν τῶν
ἔπειχομένων εἶκοσιν ἐτῶν σατανικάς παγίδας; Καὶ δημώς, δυστυχῶς, φρού-
δοις ἀπέβηταν τόσοις κατὸις καὶ δέτουτοι κατὰ τὸν Διαβόλου δεγῶντες, μά-
ταικι αἱ μακραὶ μελέται καὶ ἡ πολύχρονος πεῖρος· δὲ ἄγιος οὐδὲν περὶ
τούτου κατέλιπεν ἡμῖν, ἵνα διογθῷσεν· διὰ λυγνίας νὰ διύδωμεν ἐν
τῷ σκότει τὰς ἔργα τοῦ σκοτεινοῦ πνεύματος. Ἀλλὰ δικτὶ δέρξ γε καλοῦσιν
ἄγγελον τοῦ σκότους; Θὰ ἔχῃ βεβαίως τοῦτο ἔννοιαν μεταφορικήν, διότι

1 Κορακῆ "Ἄτακτα ἐν λέξῃ. Μαῖρος "Μαῖρος ὀνομάζεται οὐσιαστικῶς καὶ διά-
βολος."

2 "Ορχ πλειονα περὶ τούτου ἐν τῷ ἀξιολόγῳ πονηματι τοῦ κ. Ν. Γ. Πολίτου. Νεοελλη-
νικὴ Μυθολογία, τόμ. Α', μέρ. Β', σελ. 424-427.

3 Ματθ. Α', 1, Μάρκ. Α', 12, Λουκ. Α', 1.

οὐδεὶς δέσον αὔτός; ἀγαπή τὸ φρέσκῶν ὡς ή σκληράνδρα ἐν τῷ μέσῳ τῶν φλοιογίδων, ή; ἀκατέπαυτώς διατρέφει τὸ θάλασσήθινο τὸ λίπος τῶν καιομένων φυγῶν; Ἀλλ' ή οὗλος φυγὴ ἔχει λίπος, σάρκας, διτζή, οὐκ διατηρεῖ καὶ ζωογούσῃ τὸ πῦρ τῆς γείνουσας, ὡς οἱ καιόμενοι γριατικνοὶ ἐφώτιζον, καθόλα κέργεται, τὰ υπατερινὰ δρυγία ταῦθι Νέρωνος; Φαῦλον τὸ τῆς καιομένης φυγῆς δίλημμα! δύναται νὰ φέρῃ ἐπὶ τῆς πεπυρακτωμένης ἐσχάρας καὶ τὸν μᾶλλον εὔσεβη, διὸ καὶ κράτων πλεω μου Σατανᾶ! φεύγω καὶ ἐρχομένης ἄλλας θεορίας, ἡτον κινδυνώδεις καὶ μᾶλλον ἐπιδειτικής τῆς πεπυρακτωμένης θημῶν κρίσεως. Πατείω συνῳδίᾳ τῇ παραδόσει δις διάδοσις ήτο κατ' ἀργάς δικαιοπράτας, δικαιοπράτος τῶν ἀγγέλων, διπέρα πάντας ἔξοχος, ἐκλεκτός, καὶ διτε εἴνεκ τῆς ἀκράτου αὔτοῦ δικαιονείας δι Θεὸς ἐξεσφενδήνισεν αὔτὸν εἰς τὸν Τάρταρον. Ἀλλ' ή παῖδεις αὗτη σᾶς φύεται λόγος ζεποχρῶν, οὐκ διπολὺς ἀγγελος πάθη ἐκ δυσειδίκες, οὐδὲ οὐ σε Πουδῆ εὐλογιῶντες, γίνη μελανώτερος Αἴθιοκος, προσλάβη Ζεφύδη οὐράνιον καὶ φέρη ἐπὶ κεφαλῆς κέρκτα τρέχον, οὐδὲ λόγῳ μεταμορφωθῆ ἐις τὸ εἰδεχθέας καὶ σύναψις γελούσον ἐκεῖνο πέρας, διπεροῦ ή γραφής ἔξοχων καλλιτεχνῶν, οὐδὲ ή τοῦ Μιχαὴλ-Ἄγγελου, δὲν ἀπογίνωστε νὰ παραστήσης; Πέρος καὶ πόσοι δὲν κατεκρημνίσθησαν ἐκ τοῦ οὐρανοῦ χωρὶς οὐδὲ γίνωσται διὰ τοῦτο διάδοσις κατὰ τὴν δυσειδίκην; Καὶ δι εὔτυχης καὶ ὅλοις Τάνταλος, ἐπαρθεὶς καὶ ἀσεβήσας πρὸς τοὺς θεούς, ἐρρίφθη εἰς τὸν Τάρταρον, ἐνθα πολλὰς ὑφίσταται δεινά, τὴν ἀπαρχάμελλον εὑρούσαν τῶν κλασσῶν μέθων μαρτυροῦντα, ἀλλ' οὐδαμοῦ λέγεται διτε ἐγένετο δυσειδής, Αἴθιοψ, τέρας. Τὴν κύτην τύχην ἔσχε καὶ ο "Ηραίστος, διφθεὶς καὶ οὕτος ἐκ τοῦ οὐρανοῦ" διπό τῆς μητρὸς αὔτοῦ "Πρας, τὴν δυσειδίαν τοῦ τέκνου ἀποτροπιαζόμενην" ἀλλὰ μόνον τὸν πέδην ὡς ἐκ τῆς πτώσεως ἐγωλώθη· δὲν διπέστη διμορφικότασιν δυσειδίας, οὔτε προσέλκθεν οὐράνιον, οὔτε... δὲν εἶχεν εἰσέτε νομφευθῆ τὴν "Αφροδίτην" ἥτο γατζον, βρέφος μάλιστα. Τί δὲ νὰ εἴπω περὶ τῆς "Ατκες; Καὶ αὕτη ἐποιήσατο τὸ ἐκ τοῦ οὐρανοῦ εἰς τὴν γῆν δίλμα, πολὺ σύναθεστότε, οὐδὲ μετέπειτα τὸ τῆς Σκπρούς, ῥιζθεῖσα διπό τοῦ πατρὸς αὔτης Διὸς καὶ οὐδὲν ἐπεθενεῖσας ἀληθής διτε οὐδὲ γυνὴ ήτο ἐλαφρά. Ἀλλὰ καὶ σήμερον ἔτι πόσας καὶ πόσας ἔξοχοτητας τοῦ κόσμου τούτου, πόσους καὶ πόσους μπουργούσας δὲν βλέπομεν καθ' ἐκάστην πίπτοντας ἐκ τοῦ οὐρανοῦ τῆς ἔδουσίκες χωρὶς νὰ πάθωσι διὰ τοῦτο τίποτε δικενοίκον; Δὲν γίνονται οὔτε δισχημοι ή τούλαχιστον δισχημέτροι παρ' διτε ήσαν— καὶ δι ποιουργίδες εἴναι ποτὲ δισχημοις ἐνάσφι εἴναι δι ποιουργίδες; — οὔτε μανῆρος, οὔτε οὐραφόροι, οὔτε... θεοί τ' ἀρχήσωμεν αὔτας: τὰς ἐν οἴκῳ μὴ ἐν δύμῳ. "Π μόνη ἀλλοίωσις, ήν ή πατέσις ἐπιφέρεις αὔτοῖς, εἴναι διτε πρότερον ἐφαίνοντα παχύτεροι, γάνη δὲ ιτυγότεροι, ἀλλὰ τοῦτο φυσικὴ ἀπόρροια τοῦ άέρου οὐρανού βίου. Τὸ λίπος μετετράπη εἰς σάρκας· τότε ἔβαινον σχεδὸν πάντοτε ἐφ' ἀμάξης, γάνη βαίνουσι σχεδὸν πάντοτε πεζοί, καὶ οὐδὲν θαυ-

μακριώτερον κατά της πολυσχεδίας θσον ἡ κίνησις εἶναι τὸ μόνον σύντοδον, οὗτος ὑπὸ τὴν γένεσιν τοῦ σώματος ἐποφίν ρυθμού ἐκέρδισκν τοῦ ἀπώλεσσαν. Ὅθεν ἐξ εἴδη παλλὰν τούτων παραδειγμάτων συμπεριγίνων δὲν παίθομει διὰ διακρίσιος; εἶναι οὖς παρατετακτική, καὶ τοῦτο ἐξηγεῖται κατ' ἔμμε περίεργόν τι φαινόμενον, ὅπερ ἄλλως κατεῖχεντι δυσεξήγρατον, ὅτι, ἐνῷ δικοῖς δὲ κόσμος διμιλεῖ περὶ τοῦ Διακρίσιου, οὐδεὶς δικαῖος ἔτυχε τὴν εὐτυχίαν τῆς τὴν δυστυχίαν, — κατὰ τὰς θέσεις, τὴν ἀπένθετην τῆς τὴν εὐτείσικην ἐκάστου, — νὰ τὸν ίδῃ πράγματι. Συμβαίνει δὲ τοῦτο ἀκριβῶς διότι πάντες ζητοῦσιν νὰ ἴστωμεν αὐτὸν ὑπὸ μορφὴν καὶ σημαῖκη παραδειγμένος πλέον ὡς ἀλλαγήσιται, τὴν δυσειδίαν, τὴν μακρίλαχον, τὴν οὔρανον, τὰ κέρατα, τὴν δοσμήν θεόν, ἐνὶ λόγῳ τὸ ζωῶδες, τὸ εἰδεχθέον, τὸ ἀποτρόπαιον. Αἰλού, οὐ εἶπετε, αἱ μάρμαρι καὶ οἱ πέτραι τὸ μέσην, οἵτινες τοσάντες τὸν εἶδον, ως ἐκ τοῦ στόματός των τοσάκις ἥκουσαρεν, ἐκέντητοτεν ἀρά γε; Οὐχὶ Ζεύκιας, ἀλλ' ἀπατήθηται κατὰ πάτερν πιθανότητα, ἐκλαβόντες δυσαιδεῖς ἀνθρώπους κατὶ δικαιώνων. Δότε εἰς Αἰθίοπα, κοινῶς Ἀράπην, τὰ σύμβολα τῆς σύζυγικῆς ἀπομονώσας, δὲν γίνεται σωτήρς Διακρίσιος; Καὶ à propos τῶν συμβόλων τούτων, διετί ἀρά γε παρατετακτικὸν τὸν Διακρίσιον ως Μενώτευρον, comme un mari prédestiné, ως θὲλεγεν δικλέτην, ἐπὶ τῆς Φυσιολογίας τοῦ γάμου συγγραφεύς, ὅτε αὐδημοῦ ἀναφέρεται ως ἔγγρυμα; That is the question. Εἶναι ἀληθές; ὅτι οἱ μὲν Γάλλοι λέγουσι diablesse, οἱ δὲ Ἱταλοὶ diavolessa, ἀλλ' αἱ λέξεις αὗται σημαίνουσαι diabolissar, γεναικά διαβολεύτην οὐχὶ δύνανται σύζυγον τοῦ Διακρίσιου. Οἱ λόγιοι δύνανται φίλος, κύριος Ν. Πολίτης, ὁ μετ' ἐπιστολαῖς τὰ τοιαῦτα ἐρευνήσας, — διὸ φοβοῦμεν περὶ τῆς ψυχικῆς αὐτοῦ σωτηρίας, — λέγει: «'Εκτὸς δὲ τῶν θυητῶν γυναικῶν (ἥτοι ἐρωμένων), ἀναφέρεται καὶ σύζυγος τοῦ Διακρίσιου, διαίρεται θήλεις, ἀλλὰ σπουδώτερον τοῦτο, διότι μίκην μάρτυρα μαρτυρίου γενιώσκεται, παραμύθιον τι ἀγέλματον μεγάλως δικοιάζειν ἴνδικη τινι διηγήσει. »¹ Τὸ δέ παραμύθιον τοῦτο, ὅπερ ὀφείλομεν τῇ φιλοσοφοτύνη αὐτοῦ, ἔγειται ως ἐξής:

«Ἐνας χωριάτης ἐπῆγε νὰ βγάλῃ νερὸ διπὸ τὸ πηγάδι καὶ δικούστε μέσαν εἰς αὐτὸ μεγάλη βοὴ καὶ φωναῖς. Ἐσκύλε καὶ εἶδε ἐνοντὸν ἀνθρώπον εἰς τὸ πηγάδι, τοῦ ἔρρετος τὸ σκοινὶ καὶ τὸν ἔργαλε ἔζω. Αὗτὸς ἦτον διακρίσιος. Εὔχαριστης τὸν χωριάτην διέστι τὸν ἔγλωττωσε ἀπὸ τὰ χέρια τῆς κακῆς γυναικός του, καὶ τοῦ εἶπε νὰ ζητήσῃ τὸ χάριν θέλει νὰ τοῦ κάψῃ διὰ τὸ καλὸν ποῦ εἶδε διπὸ αὐτόν. Οἱ χωριάτης τοῦ ἐξήτησε ωὲ μπορῇ νὰ γιατρεύῃ δλους τοὺς ἀρρώστους. — «Αὔτοῦ δὲν γίνεται τοῦ εἶπε διακρίσιος, μόνον τρεῖς ἀνθρώπους ποῦ νὰ ἔναι διὰ θάνατον, θὰ σὲ κόψω νὰ γιατρέψῃς. Διὸ νὰ ὀφεληθῆς δύνανται περιστότερο, σεῦ λέγω νὰ μάθῃς, πῶς δύνασται τὸ κρεβάτι τοῦ ἀρρώστου καὶ μὲ βλέπεις νὰ στέκωμαι τὸ κεφάλι του, θὰ εἰπῇ πῶς αὗτὸς θὰ ἀποθάνῃ, θὰ δύνως στέκωμαι εἰς

¹ Εὐθ. Ληνα. σ.λ. 443.

πό δέλλοι μέρος, αύτὸς ἐξηρωστος δεν θὰ ἔχῃ κακένα φέρειν.» Εἶπε καὶ
ἀφεγγίστηκε. Μὲ αὐτὴν τὴν τέχνην ιάτρευταν πολλοὺς καὶ κακούς, τοὺς
ὅποις οἱ συγγενεῖς τους τοὺς εἰχαν ἀπελπισάντους, ὅν καὶ δὲν εἶχαν τί-
ποτε, ἐγκέτρεψεν ὅμως καὶ τρεῖς ποῦ ἦσαν εἰς τὰ ἔσγατα. Καὶ ἔτσι ἔξω-
φλητες μὲ τὸν Διάδολον. Ἀπέκτησε λοιπὸν πλούτην πολλὰ καὶ τιμὴν καὶ
πᾶν ἔθεωρούσκαν. ὅλος πῶς ἦτο δὲ κακλίταρος ίατρὸς τοῦ κόσμου. Συνέβη
ὅμως ν' ἀρρώστησῃ βραχὺ καὶ βασιλοπούλα κακένοι τοῦ τόπου καὶ προτεκά-
λεσσαν ἀμέσως τὸν χωριάτην, νὰ τὴν θέῃ. Πηγαίνει ἐκεῖνος καὶ βλέπει
τὸν φίλον του τὸν δέξαποδῷ καὶ ἐστέκεται ἀποπέννω ἀπὸ τὸ προσκέφαλο
τῆς βασιλοπούλας. Τὸν παρακλεῖ νὰ φύγη, ἐκεῖνος τέποτα, τοῦ εἰπει τὸ
ἔκκριτην τὴν ὑπόσχεσίν του, καὶ αὐτὴν ἡ γάρι δεν θὰ τοῦ γίνη. Ο χωριά-
της τὰ εῖρε στενά, γιατὶ δὲ βασιλοπούλας θὰ τὸν ἔκοψε, οὐ δὲν ἐγκέτρευε τὴν
κόρη του, ἐπειδὴ οὐδεὶς πῶς δύσεις ἀρρώστους ἐκατέπικτο, ὅλους τοὺς
ἔκαψε κακά. Εἰδε τὴν ἀπελπισίαν λοιπὸν καὶ τί σοφίζεται; Πηγαίνει
τὴν δλλην ὥμερα, κακλημερέει τὸν φίλο του, δταν ἔξαρφνα ἀκοῦντες ἀπ'
ἔξω ταῦμπανα, φωναῖς, κακά! — «Τί εἶναι, τί τρέχει, τὴν ἔρωτά δὲ Διά-
δολος; — Η γυναῖκας σαντούρης εἶχεται καὶ τῆς κάγουν υποδοχή, τοῦ λέει δὲ
χωριάτης. Ακούει αὖτε δὲ Διάδολος, τὸν πιάνει τρομάρκ, τὸ βήνει στὰ
πόδια καὶ βποι τὸν παέστρα! Ετοι εἶγειν καλά καὶ βασιλοπούλα, καὶ τὸν
ἔξυπνο χωριάτη τὸν ἐπίμησε πολὺ δραστικός.»

Καὶ οὗτως μὲν δὲ μῆθος, οὐδὲ πιστεύσωμεν καὶ τοὺς Γάλλους, δὲ Διάδολος
ἔχει γυναῖκα, ὡς ἐμφαίνεται ἐκ τῆς παροιμίας: *Le Diable bat sa femme*
δὲ Διάδολος δέργει τὴν γυναικά του, λεγομένης δταν θοέχη ἐν εὐδίᾳ. Καὶ
βεβίωταις οἱ Γάλλοι γινώσκουσι τὰ οἰκιακά τους δὲν είναι συμπατριῶται τοῦ
ἐλυροστόμου ἐκείνου Λεσσά, οἵτις τόσα μυστήρια ἀπεκάλυψε τὴν συνεργείαν
τοῦ φίλου αἵτοι *Xélon Diabletou*;

Άλλ' οὐ δὲ τοῦ μύθου καὶ τῆς παροιμίας, δὲ Διάδολος φάνεται εἶγγα-
μος, δὲν ἔξαργεται δμως, ἐκ πούτου δὲν εἶναι καὶ Μενέλαος καὶ δτι δέον
ν' ἀπεικονίζηται οὗτο. Ναί, άλλ' εἶναι κακός σύζυγος, ξυλίζει τὴν γυναῖκα
του, καὶ τὰ τοικατακά προκαλοῦσε πάντοτε ἀντεκδικήσεις. «Επειτα, με-
ταξὺ τῶν παροιμιῶν τοῦ Κυπτάρδη, δπάρχει καὶ τις λίγην διπότην φύσεως:

La femme sait un art avant le Diable. 4

«Οποίας δὲ δέξεται τὴν τέχνην αὕτη, τὴν τὴν παροιμία πασίγνωστον θεωρή-
σασα, δὲν ἀναφέρει; Η τῆς ἀπόκτην, λέγει τὸ σχόλιον. «Άλλως τε τοῦτο
ἥτο πεπρωμένον» θέττον καὶ θυγατέρες τῆς Εὔκας ἐπροπενὰς λέπ-
εισι. Λευτερία την τενάχα, την πληρωθῆται τὰ τῆς αἰωνίας σοφίας: «Ο ἀπειρών εἰπε
τηθῆσται.

Οὗτως καθ' ήμας τὸ ζήτημα τοῦ γέρμου καὶ τῶν συζυγικῶν οἰκοστήμων
δέονται θεωρήθη καταφεύγεις. Λελυμένον, άλλ' οὐ πάρχουσι δυστυχῶς δλλα-

3 Quillard: Proverbes sur les Femmes, σελ. 20.

πολλά, καὶ τὰ σπουδαιότερά μάλιστα, λίγην σκοτεινὴν ἐν τῷ βέρᾳ τοῦ Διαβόλου, καὶ ὡς ἐκ ταύτου ἔμενάλλονται εἰς διμηχανίχν τὸ πνεῦμα τοῦ ζητοῦτος τὸ φῶς εἰσεσθίσ; ἀναγνώτευ, ὃς ψευτορεῖ τὸ ἀληθινότατον τοῦτο ἀνέκδοτον. Εὐλαβῆς τις γείτων μου, πολὺ τὸν Πειραιώνος φοβούμενος, ἀναγνώτικων ποτὲ ἐν τῇ Κοινῇ Διαθήκῃ, τῇ ὅπε τοῦ μακαρίτου Βάρβου παραφρεσθείσῃ, διτεῖ δικύριος αρχεῖ τὸν Διάβολον δεσμευμένον διὰ παντεινῶν δεσμῶν ὅπε τὴν σκότη τοῦ Ταρτάρου μέχρι τῆς ἀμέριας αρίστως¹, παγάλλετο χαράν μεγάλην καὶ ἐν τῇ χαρᾷ αὐτοῦ οὐκ ἐπείστο χράζων: «Δέξαι νᾶξον ὁ Θεός! δικαίωτος εἶναι τὸν φυλακήν κακλὰ τοῦ στέκεταιν· Ἡ χαρὴ δύμως αὕτη δὲν διερχεται δυστυχῶς ἐπὶ πολὺ, διότι μετὰ μικρὸν εῖρεν ἐν τῇ σινελλικῇ² ἀποκαλύψει διτεῖ δικύριος δὲν ἐδεσμεύθη διὰ παντεινῶν ἀλλὰ διὰ προσκαίρων δεσμῶν, ἐπὶ χίλια μόνον ἔτη, καὶ διτεῖ τῶν ἔτῶν τούτων πληρούμενων, θὰ λυθῇ καὶ θὰ ἐξέλθῃ τῆς φυλακῆς, ἵνα πλανήσῃ τὰ ἔμνη τῆς γῆς³. «Καὶ μὲν τὰ προμερὲς ταῦτα χίλια ἔτη ἐπιληρώθησαν τίση! . . . ἔλεγεν ἀδημονῶν, μὲν ἐλύθη! . . . Φέρετο πλευνῶν τὸν ἀδεμονίαν! . . .» Φοβερὴ ζητήματα διὰ τὰ ἀγαθὰν ἐκεῖνον γείτονέ μου μίστις ἐν τῇ ἀδημονίᾳ αὐτοῦ ἔστρεψε τὰ φύλλα τῆς Διαθήκης, ἵνα κάκλιον φωτισθῇ, ἀλλὰ πόσον διπλαπίσθη διτεῖ μήκουσεν ἀπὸ στόματος τοῦ Παύλου καὶ τοῦ Ιωάννου διτεῖ δικύριος εἶναι δι Θεὸς τοῦ αἰώνος τούτου⁴ καὶ διτεῖ δικύριος ἐρ τῷ πονηρῷ κείται;⁵ «Οὐδεμίωπος δὲν εἶχε πλέον ἥσυχότων, τὰ εἶχε χαρέντα. «Θέλεις νὰ ζήτης ἥσυχα; εἶπεν αὐτῷ φίλος, Σπαγγεῖς τὴν Ἀμερικήν· ἐκεῖ δὲν ὑπάρχουν διαβόλοι, οὔτε δεμένοι, οὔτε λυτοί». — «Καὶ πῶς!» — «Βεβαίως, τί λέγεις δι Απόστολος, διτεῖ ὁ κόσμος εἶναι εἰς τὰς χειρας τοῦ Διαβόλου· ἀλλὰ παῖς, κόσμος; ὁ πελαΐδες, ἐννοεῖται, δι μόνος τότε γνωτός· τὸ Ἀμερικὴν τὸ γνωτό εἰς τοὺς χρόνους τοῦ Αποστόλου;» — «Οχι, ἀνεκαλύψθη τῷ χίλιῳ. . . .» — «Ἀδιάφορον τὸ Ἀμερικὴν εἶναι κόσμος νέος καὶ δὲν ἔχει διαβόλους.» Ο γείτων μου ἔμεινε στὸς στιγμὴν ἔμενόντης, ἀλλὰ δὲν ἐπείπη ἐντελῶς καὶ μιὰ καὶ διὰ καὶ εἰς τὸν παποτὸν τῆς ἐνορίας, δέσποι, λεγούστω τὸν παρενθέσει, δὲν τίτο πολὺ διεβοσμένος, καὶ λέγει αὐτῷ αἰώνιστος, σύνει προλόγων: «Πάτερ Παρνάσσιε, δικύριος εἶναι δεμένος τὸ λυτός;» — «Λυτός, λυτός, τέκνον μου, βλέπω διτεῖ σ' ἐπείρκεν, δικατηρικόνος· νά του διαβάσω μίαν εύχη καὶ νὰ πάξεις καὶ τὸ Διαπέντε γὰρ τὰς ἔξηγήτηρα καλλιτερά.» Καὶ ὑπῆγεν εἰς τὸν Δεσπότην. «Ἐλλογος τὸ πορφίριον, ἀγαπητὸν ἐν Χριστῷ τέκνον, εἶπεν αὐτῷ δι παντερώτατος, τοιαύτην τινὰ ἐποιήσκατο· ἡμῖν προχθές ἐν τῇ εὔσεβεις αὐτῆς καὶ τῇ προσφιλῆς ἥμῶν συνέψιλον τὸν πατέρα τοῦ Αγαπητοῦ⁶· θὰ συμβούλευθι

¹ Πέτρου: Η' Επιστ. καθολ. Β', 4. Ιούνα: Επιστ. καθολ. Β.

² Αποκάλ. Κ', 1-10.

³ Β' πρὸς Κορινθ. Λ', 4.

⁴ Ιωάνν. Α' καθολ. Ε', 19.

τούς Πατέρας, καθώτον σορίας, καὶ ἀπαντήσω σοι. Εἴη ὁ Κύριος υπετά σοῦ;

Ἔτι εἰρετής τοῦ Δεσπότη ἀνέψυκτὸν δὲν ἐπαγέλαθεν, ὃς φαίνεται, τὴν ἀπορίαν της· ὁ Δεσπότης ἔλητρον γένητε νὰ ἔρευνήσῃ τοὺς Πετέρους, καθώτον σορίας, ὁ ἄγαρθὸς γείτων μου ἡμέλησε νὰ ὑπενθυμίσῃ αὐτῷ τὴν ὑπόσχεσίν του, καὶ οὗτως ἀπέθκνεν ἀγνοῶν ὅτι ὁ Διάβολος εἶναι δεδεμένος ἢ λυτός. Εὐτυχῶς οὐδεμίκν θὰ τοῦ μετ' αὐτοῦ δεσποληφίσαι, διότι ἐτούτῳ ὑποφήφιος τῆς βάσιλείας τῶν οὐρανῶν.

Τὸ βέβηκιον εἶναι ὅτι οὐδὲν ὅτις συνετὸν τὸ ἔρευνάν τὰ τῶν δαιμονίων τὰ δαιμονικά εἶσι πάντατε ἐπικίνδυνα, καὶ ὅτε ἀκόμη δὲν τυγχάνουσι πονηρά. Τὸ δαιμονικὸν ἐπῆρε τὸ λαμπρό τον τὸν Σωκράτη, καὶ ἐν τούτοις δέν ἦτο ἐκ τῶν πονηρῶν τὸ κακόμειρον. Ο δὲ Τίμωρος Θέλων νὰ πληροφορηθῇ τί ἦτο τὸ δαιμονικὸν τοῦ φιλοσόφου κατέβη τοις τὸ τροφώνιον ἀντρον, ἵνα ἔρωτήσῃ τὸν Θεόν. Εκεῖ ἐν τῇ σκοτίᾳ ἡτούσανθη κατόπιν ἐπὶ τῇς κεφαλῆς καὶ πετῶν κατὰ γῆς ἐνόμισεν ὅτι ἡ κεφαλὴ αὐτοῦ διεροάγῃ, ὅτι ἡ ψυχὴ ἀπεχώρητε τοῦ σώματος καὶ τέλος ὅτι εὑρίσκεται ἐν τῷ Ἀδη, ἐνθα πνεῦματι παρέδωκεν αὐτῷ διώρεχν μικρὸν μεταφυσικής μάθημα, περὶ τῶν σγέσεων τῶν ψυχῶν πρὸς τὰ οἰκεῖα αὐτοῖς δαιμονικά. «Μετὰ τρεῖς μῆνας, προσέθηκε τὸ Πνεῦμα, τελευτῶν τὸ μάθημα, οὐέλεις μάθει τοὺς αὐτὸς πλείονας περὶ τούτου». Καὶ ὅντως μετὰ τρεῖς μῆνας ἐ Τίμωρος ἀπέθυνθεν. Ο Δίων καὶ ὁ Βρούτος, «ἀνδρες ἐμβούλευτες καὶ φιλόσοφοι», εἶδον δαιμονικὸν, οὐχὶ εὔμενὸς τὴν δύνην, ὅπερ «ἀμφοτέροις ὑπεδήλωσε τὴν τελευτήν»¹, καὶ ὁ Δίων καὶ ὁ Βρούτος δὲν ἔρριξαν καὶ τελευτήσασιν. Τὸ δαιμονικὸν ἔρριψεν εἰς τὴν φυλακὴν τὸν Τάττον, καὶ συγγράνως τὸν παρηγόρει—ήτο ἄγαρθον,— συνδικλεγόμενον αὐτῷ². Δαιμονικὸν εἶχε καὶ ὁ περιώνυμος ἐκ Παυλίας μαθηματικὸς Ἱερώνυμος Καρδινάρης (1501-1575), καὶ δε αὐτὸς ἔκαμε καὶ τόσην προκοπήν· κατεδιώγη, ἐθεωρήθη πάντοτε ὡς λαϊλός³, εἶδεν εἰκοπήτη μὲν ἀποκεφαλισθέντα καὶ ἀπέβινεν, ὡς λέγουσιν, ἐκ πείνης ἐκευτίως⁴. Οὐδείς, κατὰ τοὺς γρόνους ἐκείνους, ὑπῆρξε τόσῳ βαθύνους, μέσῳ δὲ σορὸς ἐκ Καλαβρίας μοναχὸς Θωμᾶς Καμπανέλλας (1568-1639) καὶ συγγράνως ἀτυχῆς ὡς αὐτός. Κατεδιώγη, ὡς μάγος, ἐμπινενέν τῇ εἰρητῇ ὡς συνωμότητε ἐπτὸν καὶ εἶποτιν δλα ἔτη, καὶ ὑπέστη ἐπνάκτις τὸς βασιλέως τῆς Ἱερᾶς Ἐξατάσσεως⁵. δὲν σᾶς φαίνονται ἀριετά; εἶγε καὶ αὐτὸς δαιμονικόν. Μένος Τσιώνος δὲ περιβόητος ἱκτρός καὶ ἀλχημιστὴς Παράκελσος (1493-1541) παρευσιάζει ἐξαίρεσιν ἐν τῷ καταλόγῳ τῶν δαιμο-

¹ Πλούτιαρχ. Βίοιν, Β'.

² Ὁρα Ἀττικῶν Ἡμερολόγιον τοῦ ἔτους 1879.

³ Ἐλέγχοη περὶ αὐτοῦ: «nemo eo sapientius desipuisse, nemo stultius sapientem videtur. οὐδεὶς ἄλλος φαίνεται μῆτα σοφώτερον αὐτοῦ παραφρονήσας, μῆτα μωρότερον φρονήσας».

⁴ Michaud: Biographie Universelle, ἐν Βίω Cardan (Jérôme).

⁵ Michaud: Biographie, ἐν βίω Campanella (Thomas).

νιώντων. Έδειχτε συγεδίδην ἐν πενίζ καὶ τοι ἐγένετο τὴν φιλοσοφικὴν λέθαιον, τὴν μεταχτρέπουσαν τὴν ἀγενῆ μέταλλα εἰς χρυσόν, καὶ ἐτελεύτησεν ἐν ἡλικίᾳ ὅκτω καὶ τεσσαράκοντα μόλις ἔτῶν, καίτοι κατέβη τὸ μυστήριον τῆς; ἐπὶ αἰώνια μακροβιότητος¹. Εἶν γένει δύως ὁ βίος αὐτοῦ δὲν ποιεῖται οὔτεται ὑπὸ ἐκτάκτων ἀτυχημάτων· ἀλλ' εἶχε τὴν πρόνοιαν νὰ κρατῇ τὸ δαιμόνιόν του ἐν φύσιῃ², πολλάκις δὲ καὶ ἐξιρούλαει θνατίτη αὐτὸν ἐν τῇ θήρᾳ τοῦ δίφοις του, δι' οὗ ἐξώριεται μεγαλοφόνως τὰ παῖδες οὐτὸν δαιμόνιον, δτε κατέβηται – τοῦτο δὲ συνέβαινε συνεχῶς—ὑπὸ φύσεων δαιμονίος... τοῦ Βάκχου, καθ' ἣ διηγεῖται ὁ ἐπὶ μικρὴν παρὰ τῷ Πηρανέλσῳ μαθητεύοντας Οπορέν³.

“Ἄν δὲ τοιαῦτα τὰ μὴ ποιητὰ δαιμόνια—καὶ παρακλείπω τὸ τοῦ Πλατίνου καὶ ἄλλων — τί ἔρχεται γε θάκερος οὐτε τὰ κακοποιά; Βλέπει λοιπὸν δὲ ἀνκυγάνωστης. Διπέτων δισυγερές, ἐπικίνδυνον, ἐσπαριένον ἀκανθῶν καὶ τριβόλων τὸ θέμα, δπερ πειρατηὸς βεβίαιως ξέφερεν ἐνώπιον μου. Τί δὲ μέλλει τώρα γενέσθαι; νὰ ἐπικαλεσθῶ τὴν θείαν ἀντίληψίν, τὸ δὲ λαγοτε τοιηταὶ τὴν Μοῦσαν, θνατίτη μὲν διευκολύνγη, τὴν δδόν; δέν μοι οὐχίνεται πολὺ συνεῖδην. Ο Λέοντης, διπολὺς ἀγαθὸς καὶ ἀντὶ τοῦ θεωρεῖται πάντοτε τὸν Διάδηλον ὡς ἀντίπεικον, καὶ μόνον ἐπὶ τοῦ τάξου δὲ ἀντίπαλος ἀπονέμεται διεκπεισόντων τῷ ἀντιπάλῳ. Τίς οὖδεν, ἡ θνωθεν ἀντίληψίς τηδένατο νὰ με παρατύρῃ, ἐπ' ἀγαθῷ βεβίασίως, νός με καταστήσῃ μεροληπτικὸν καὶ νὰ παραπτήσω τὸν Διάδηλον πλέον μαῦρον ἀφ' ὅτι εἶναι, ίντι αἵτιος ἐμπνεύστη μείζονας ἀπέγθεικα τοὺς καλοῖς χριστικοῖς. Νὰ ἐπικαλεσθῶ ἀφ' ἑτέρου τὴν θεά γῆν τοῦ Διάδηλου, καὶ τοῦτο ἀτοπονήσῃ. Οὐδὲ ἐπιπτον εἰς τὸ δὲλλο ἔκρον. Ο Διάδηλος θὰ εἰργάζετο ρυθμοῖς σας καὶ θὰ παρίστηται τὸν ἄλλον διαθέτων θύματος δὲλλου προγενεστέρου Παιρασμοῦ. Οὐδὲ μὲν ἐργάσιμον εὐθύνεται δέ τοιγέτης· θὰ μοι ἔλεγεν εἴγετο πειράζω τοὺς ἀνθρώπους, εἶναι ἀληθέστατον, ἀλλ' εἴρω εἶμαι τὸ διπλοῦν δύγκων ἀνατέρας θελήσεως, τίς ἐπείραξεν θυμότον ἔργον ἀγγελίας; ὑπάγει λοιπὸν νὰ εὕρῃς τὸν πρωταρτίον, εἴρω εἶμαι τὸ θύμα.» Τίς δέ δὲ μὴ συμπαθῶν πρὸς τὰ θύματα;

“Οθεν θνατίτη φυγὴ ἀμερόληπτος, φεύγω καὶ θεὸν καὶ Διάδηλον, καὶ τρεπόμενος τὴν μέσην ἐπικαλοῦμαι μόνον τὴν εῦνοισαν τοῦ ἀναγνώστου.

R. Λασπάρος

1 Michaud: Biographie, ἐν βίῳ Paracelse.

2 Annales do Magnetisme animal, εν Ερμῇ τῷ Λογίῳ, ἔτος 1818, σιλ. 404-407.

3 Michaud: Biographie, ἐν βίῳ Oporin.